

EDİRNE ROTARY KULÜBÜ 1977

2011 - 2012

Kalyan BANERJEE (UR Bşk.)

Fatih R SARAÇOĞLU (2420.Böl.Guv.)

Erdal ATAÖZDEN (13.Grup.Guv.Yrd.)

Tarih: 25.10.2011

Toplantı No: 1711

Bülten No: 1336

Kuruluş: Mart 1977

Charter : Mart 1980

ÜYELERE DUYURUDUR

BAŞKANIN MEKTUBU

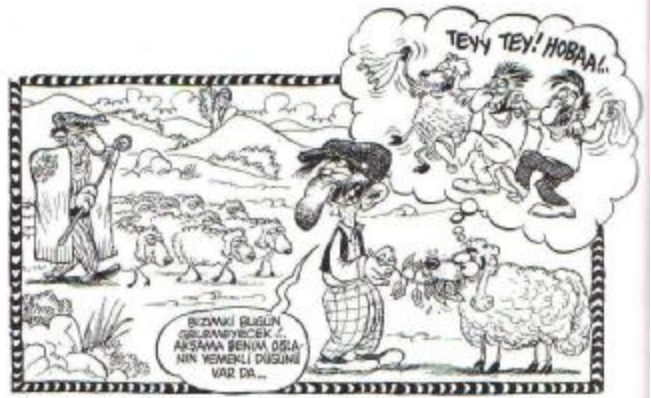
MERHABA SEVGİLİ DOSTLARIM,

Geçtiğimiz hafta ülkemiz çok acı olaylarla sarsıldı. 19 Ekim'de terör örgütünün sebep olduğu ve 24 şehit verdiğimiz Çukurca saldırısının acısı geçmeden, 23 Ekim'de Van depremi meydana geldi. Ülkemin ve insanların kötü talihi tekrarlanarak, yine yüksek sayıda yıkımlar ve ölümler oldu. Van depremi nedeniyle ülkemizde, çok hızlı şekilde bir seferberlik başlatıldı. Bu kapsamda Edirne Arama Kurtarma Derneği' de GDB Serhat Ceylan başkanlığında Van'a hareket ederek, çalışmalarına başladılar. Eminim ki, Van'da depremzedelere çok yararlı olacaklardır. Rotary 2420. Bölge Van depremi konusunda GDG Ömer KURAN'ı koordinatör olarak atadı. Biz de kendisinin talimatları doğrultusunda hareket edeceğiz.

Sevgili dostlarım 1711. toplantımızda Rotaryen dostumuz Cengiz BENAKMAN bize "Edirne'nin Musevi cemaati" konulu çok güzel bir konuşma yaptı. Edirne'mizin yakın tarihini daha iyi tanıdık olduk. Tüm dostlarımla birlikte keyifle dinlediğimiz konuşma için kendisine çok teşekkür ederim.

31.10.2011 tarihinde Didimotiko kulübü ile yapacağımız ortak kulüp toplantısına katılmak üzere Yunanistan'da olacağız. Bu konuda Tamer BORAL ve komitesi çalışmalarını tamamladı. Saat 17:30 da kulüp önünden kalkacak minibüsümüz ile yola çıkacağız.

Muzaffer MEMİŞ

MAZERETLİ ÜYELERİMİZ : İsmet AÇIKGÖZ – Serhad CEYLAN – Ümit MIHLAYANLAR

ARAMIZDA GÖREMEDİĞİMİZ : Kaya ZEYBEKOĞLU

DEVAM DURUMU : 83.33

Önümüzdeki hafta toplantımız: **01.Kasım.2011 Salı Saat 19.00 da ROTARY EVİNDE**

Başkan : Muzaffer MEMİŞ

Sekreter : Halil ALTUĞ

Sayman : Reşat AYAN

Üye : Cengiz TUĞLU

Geç.D.B. : Serhad CEYLAN

Bülten irtibat : Faruk ETKER

Tel: (284) 225 25 10 - 213 25 13 edirnerotary@gmail.com - www.edirnerotary.com

Karaköy'deki Kadıköy iskelesi

'Saatin altında bekle!'

Karaköy rıhtımındaki Kadıköy iskelesinin İstanbulluların gündelik yaşamında çok önemli bir yeri vardı: Burası, her İstanbullunun ilk aklına gelen önemli buluşma yerlerinden biriydi.

Popüler Tarih / Nisan 2003 / Eser Tutel

Eski Kadıköy vapur iskelesinin, İstanbulluların gündelik yaşamında çok önemli bir yeri vardı. Yalnız Kadıköy taraflarında oturanların değil, evleri de, işleri de Avrupa yakasında olan pek çok İstanbullunun vazgeçilmez uğrak yeriydi Kadıköy iskelesi...

İnsanlar birbirlerine çoğunlukla hep Kadıköy iskelesinde randevu verirler, sevgilileriyle buluşmaya gelen sabırsız gençler, girişteki saatin altında bekleyirdi. Günün her vaktinde, iskele saatinin altında, daima birilerini beklemekte olan üç, beş kişiyi görebilirdiniz.

Bir dönemin ünlü gazetecilerinden Hikmet Feridun Es, bir gün, yıllarını Şehir Hatları'na veren emektar bir iskele görevlisinin, iskele saatinin altında randevu verenlerin sayısının günde neredeyse 200'e yaklaştığını söylediğini anlatmıştı. Memurun dediğine göre, bir o kadar da boşu boşuna bekleyenler olurmuş, o meşhur iskele saatinin altında...

iskele saati de saati hani! Pek çok kişi tam girişin üstündeki bu kocaman yuvarlak saate bakarak ayarlardı kendi saatini...

40'LARIN İKİNCİ YARISI

Saçları briyantınli, geniş omuzlu, dar paçalı bobstil giyinmiş gençler... Mantar pa-buçlu, japone kollu kızlar, tazeler...

Fötr şapkalı, badem bıyıklı beyefendiler... Şapkası tüllü, üstünde manto, elinde çanta, zarif hanımefendiler...

Her sınıftan, her yaştan insanla karşılaşabilirdiniz o iskele saatinin altında...

'Kadıköy iskelesi' sözü, bazen de yanlış anlaşmaya neden olurdu. 'Kadıköy iskelesi' denince, akla gelen yer, daima Galata Köprüsü'ndeki Kadıköy iskelesi olurdu. Ender de olsa, buluşmayı beklediğiniz kişi, yanlış anlayabilir, gider sizi Karaköy yerine Kadıköy'deki vapur iskelesinde bekleyebilirdi!

Galata Köprüsü'nün Karaköy'e yakın bir yerine diki-ne bağlanmış olan iskelenin, Köprü'den bakılınca sol tarafı Haydarpaşa, sağ tarafı da Kadıköy vapurlarının yanaşıp bağladıkları yerlerdi. Haydarpaşa'dan gelen vapur burnunu dikine Köprü'ye vererek iskeleye yanaşır, Kadıköy'den gelen vapur ise Köprü'nün önünde büyükçe bir yay çizerek burnunu gideceği yöne çevirdikten sonra gelir iskeleye bağlardı.

iskele büyük bir dubanın üzerine kondurulmuştu. Bu büyük duba sekiz-on küçük dubanın bir araya getirilmesiyle ortaya çıkmıştı. Vapurların yanaşırken sık sık bindirmeleri yüzünden iskele her seferinde öylesine şiddetle sarsılırdı ki, nasıl bir sarsılma! Sanki, yedi bilmem kaç şiddetinde bir deprem oluyormuş gibi gelirdi bize! Ayakta duranlar birden sendelerler, oturmakta olanlar da korkudan ayağa fırlayıverirdi!

Bu iskelenin hizmet verdiği dönemden önceki yıllarda da aynı yerde benzer iskeleler vardı. Sözü ettiğim 30'lu, 40'lu, 50'li yılların iskelesi, 1935'te Haliç Tersanesi'nde yapılmış, 2 Ekim 1936 günü de törenle hizmete açılmıştı. O günlerin koşullarına göre, iskelenin derli toplu ve de yererince ferah olması için özen gösterilmişti... Kaç paraya mı mal olmuştu? Tamamı tamamına 300 bin liraya! O gün için gerçekten büyük para!..

İlk yıllarda tertemizdi, ferah, rahat ve de büyük bir ihtiyacı karşılamaktaydı. İskelenin alt katı yolculara ayrılmıştı: Bilet gişeleri, büyükçe bir bekleme salonu, memur ve çamacıların odaları ve de tuvaletler iskelenin hep bu zemin katındaydı. En uç tarafta da, bir birahane vardı...

Nefis bir manzarası olan iskelenin ucundaki birahane, tüm limanın ve Üsküdar önlerinden tâ Haydarpaşa'ya, Sarayburnu'ndan tâ Eminönü'ne kadar kesintisiz seyredildiği bir yerdi. Oturduğunuz yerden, elinizde buz gibi bir bira bardağı, önünüzde mezeler, gidip gelen Boğaz, Kadıköy ve Ada vapurlarının seyretmek, so-rarım size, ha deyince yaşana-bilecek az keyif miydi!

İskelenin üst katında idare'nin teknik bürolarıyla enspektörlük birimleri yer almaktaydı.

İSKELELER DE YAŞLANIR!

iskele yıllarca tertemiz kullanılmıştı. Ama son zamanlarında, bakımsızlıktan olsa gerek, hayli çaptan düşmeye başladığı belli oluyordu. Her gün binlerce yolcunun giriş çıkması yetmiyormuş gibi, vapurların yanaşırken sık sık çarpıp bindirmeleri yüzünden, artık köhneleşmeye yüz tutmuştu.

Özellikle de 50'li yılların ortalarına doğru, iskelenin artık su üstünde duramayacak derecede köhneleştiği gözlenir hale gelmişti.

Yıl, 1958... Bu durumda yapılacak tek şey, iskeleyi hiz-metten almaktı. İskeleleri kış aylarında elden geçirip yenile-meye çalışan Denizcilik Ban-kası, 19 Aralık günü iskeleyi yerinden alarak, üç römör-körle Haliç'teki Camialtı Ter-sanesi'ne götürüp bağladı.

22 yıllık iskele burada bir güzel tamir edilecekti. Bir ay süreceği tahmin edilen çalış-malar boyunca, Kadıköy va-purları Köprü'deki 3 numara-lı Ekspres ve 4 numaralı Ada-lar iskelesinden kaldırılacaktı. Bu uygulama elbette biraz kargaşalığa neden olacaktı; vapurların yanaşıp hareket et-meleri zorlaşacaktı...

LODOS FIRTINASI ÇIKINCA...

Aradan günler geçti, 58 yı-lı sona erdi. 1959 yılının Ocak ayı, şiddetli lodos fırtınaları-nın yaşandığı bir ay oldu. 16 Ocak günü, öylesine büyük bir lodos fırtınası patlak verdi ki, rüzgarın şiddetinden koca iskele bağlı durduğu Camialtı Tersanesi'nde sulara gömülüp dibe oturuverdi.

Sabahleyin tersanenin önünden geçenler, gözlerine inanamadılar:

Onarıma alınmış olan koca iskelenin yerinde yellere es-mekteydi! Daha bir ay öncesi-ne kadar o meşhur yuvarlak saatinin altında insanların bu-luştukları, salonunda Kadıköy yolcularının vapur bekledikle-ri koca iskelenin, kala kala ancak çatısı kalmıştı suların dışında!

Bu iskelenin yerine hemen bir yenisi yaptırılıp, bu sefer Köprü'ye değil de, Karaköy rıhtımına, uzunlamasına bağ-landı. 1966'da ciddi bir şekil-de yanınca, esaslı bir onarım gören bu iskele de 1984'te kaldırılıp yerine bugün kulla-nılmakta olan son iskele yer-leştirildi.

Boğaz köprülerinin hizme-te girmesine rağmen, bugün de Anadolu yakasında oturan halkın büyük bir kısmı yine iş-lerine, güçlerine vapurla gidip geliyor.

Kadıköy'e ilk vapur ne zaman çalıştı?

Sultan Abdülmecid döneminde; Fevaid-i Osmaniye idaresi tarafından Kadıköy'e ilk vapur (altta; Kadıköy yakasındaki ilk iskele) 1846'da çalıştırılmaya başlandı. Hatta Adalar'a da... O zamanlar Kadıköy vapurları Köprü'ye bağlanmış bir dubadan kalkardı. Ahşap olan Köprü'nün eskiliği bir yana, dubanın üstündeki iskele de derme çatmaydı. Kadıköy vapurları da, Şirket-i Hayriye idaresinin Boğaz köylerine çalışan yandan çarklı vapurları da hep Köprü'deki bu iskelelerden hareket ederdi. Bakırköy ve Yeşilköy'e çalışan vapurlar ile Ada vapurlarının iskelesi ise Sirkeci'deydi. Vapur sayısının artması nedeniyle bunların iskelelere yanaşmaları, kalkmaları giderek daha zorlukla yapılır hale geldi. Sonunda, sırf Kadıköy ile Haydarpaşa vapurları için özel bir iskele yaptırılıp Köprü'ye, bugünkü Ziraat Bankası'na yakın bir yere, dikine gelecek şekilde bağlandı. Zaman içinde, şu ya da bu nedenle eskiyen iskelenin yerine yenileri yaptırılıp yerleştirildi...

Yeniçeriler askere alınırken eşcinsel olup olmadığını tespit için kullanılan araçlardan biri de mangal imiş.

Yeniçeri adayından sönmüş bir mangalın üzerinde gaz çıkarması istenirmiş. Eğer külleri küçük bir nokta halinde dağıtırsa sağlam, mangalın üzerinde kül bırakmayacak şekilde gaz çıkarırsa eşcinsel olduğu kabul edilirmiş. İşte "mangalda kül bırakmamak" deyimini de buradan geliyormuş. O yüzden deyimini dikkatli kullanalım....

(Halbuki biz bu deyimini palavracılar için kullanıyorduk. Meğerse aslı neymiş... Aman ha dikkat...)

ESKİ TEDAVİ YÖNTEMLERİNDEN

Bu şarap, piyasada satılan ve kokain içeren birçok şaraptan biriydi. Herkes insanı mutlu ettiğine inanırdı ve ilaç olarak da kullanılırdı

Tanrım, sen ne büyüksün!

Kuran'da yazılı mucizeyi bilim 2006'da keşfetti!

Aslında bu iki yazıyı ard arda okumam da bir mucizevî tesadüf müydü, acaba?

Fikret Otyam'dan gelen faksı okudum önce. Yaşamdan Dakikalar ekibi ile Antalya'ya gidecektik ertesi sabah. Koca Otyam bizi Geyik Dağı'ndaki evine davet ediyordu.

"Muhabbet hitamında dağa çıkmanızı ve billur sular eşliğinde cennet demi şarap ve dahi üzüm suyundan mamul dem alalım o dem ki, Kur'an-ı Kerim'in Nahl Suresi 67'inci ayetinde aynen şöyledir:

'Hürmalıkların meyvelerinden, üzümlerden de sarhoş edici bir içecek ve güzel bir rızık elde edersiniz. İşte bunda, aklını işleten bir topluluk için kesin bir mucize vardır.' (Çeviri: Prof. Yaşar Nuri Öztürk)"

Fikret Ağabey 65 yıldır demlenir bilirim. "Şaka yapmış olmalı" dedim. Evde çeşitli Kur'an mealleri var. Açtım. Yaşar Nuri Hoca aynen böyle çevirmiş. Elmalılı Hamdi Hoca'nın meali de üç aşığı böyle. Üzümlerden sarhoş edici bir içecek. Aklını işleten toplum için "kesin" bir mucize. Uzandım divana her günkü gibi, gazeteleri okuyacağım. En üstte Herald Tribune var. Bir başlık hemen dikkatimi çekti.

"Şaraptaki madde bol kalorili yemeklerin kötü etkilerini önüyor."

Bir nefeste okudum yazıyı.

Harvard Tıp Okulu ve Amerikan Ulusal Yaşlanma Enstitüsü araştırmacıları, kırmızı şarapta bulunan resveratrol denen doğal maddenin zengin kalorili ve bol yağlı ve kalorili yemeklerin kötü etkilerini yok ettiğini ve ömrü uzattığını keşfetmişler.

Habere göre;

Her gün düzenli alınan resveratrol, son yıllarda hızla artan obezite/şişmanlık kaynaklı rahatsızlıklar, hatta ölümlerin çaresi oluyor. Resveratrol üzümün kabuğunda, dolayısı ile kırmızı şarapta bulunan bir madde ve bu madde, ünlü bilim dünyasında "Fransız Paradoksunu" diye bilinen çelişkinin büyük anlamda çözümü. Fransızlar dünyanın en zengin ve en yağlı yemeklerini yiyen millet oldukları halde, Amerikalılara göre çok daha az kalp hastalıklarına yakalanıyorlar. Neden?

İşte bundan. Her yemekte içtikleri kırmızı şaraptaki resveratrol, bol yağlı, bol kalorili yemeklerinin kötü etkisini yok ediyor.

Araştırmacılar bir gurup deney faresini, yüzde 60'ı yağlardan oluşan bir diyetle beslediler. Fareler, fare türü için orta yaş demek olan, bir yaşındaydılar. Beklendiği gibi fareler bir süre sonra şeker hastası oldular, karaciğerleri büyüdü ve standart beslenen farelere göre daha erken ölmeye başladılar.

Bir başka gurup fare de aynı diyetle beslendiler, ama onlara aynı zamanda büyük dozlarda resveratrol verildi. Bu fareler de normalin üstünde şişmanladılar. Ne varki bunların kan şekerlerinde ve insülin üretimlerinde değişme olmadı. Şeker hastası olmadılar. Karaciğerleri büyümedi. En önemlisi şaraptaki bu madde farelerin hayatını çok keskin bir şekilde uzattı.

Resveratrol alan fareler, normal beslenen ve normal yaşam süren farelerden de daha uzun yaşadılar.

Yani.

Bu fareler, sağlıklarından hiçbir bedel ödemedi, en sevdikleri, en güzel, en lezzetli, en yağlı yemekleri istedikleri kadar yediler. Üstelik. Normal beslenen farelere göre daha uzun yaşadılar. Araştırmacılar resveratrolun farelerin fiziksel yaşam kalitelerine nasıl etki ettiğine de baktılar. Farelerin denge ve fiziksel gücünü deneyen bir test var. Dönen bir çubuk üzerinde düşmeden yürüme süreleri ölçülüyor. Resveratrol alan fareler yaşlandıkça daha başarılı olmaya başladılar ve normal beslenen genç farelerle aynı formu muhafaza ettiler.

Merak edip başka kaynaklara daldım. Kırmızı şaraptaki bu doğal madde, sadece ömrü uzatmakla kalmıyor. Kanserle karşı. Virüs hastalıklarına karşı. Ateşli, iltihaplı hastalıklara karşı. Sinirlerin ve sinir sisteminin muhafızı. Yani her derde deva tam bir mucize madde bu. Bu konulardaki çalışmalar da hızla devam ediyor.

Uzmanlar farelerden alınan sonuçların insanlar için de geçerli olacağını düşünüyorlar.

Ama şimdilik aşılması gereken çok şey var.

Bir defa doz.

Kırmızı şarabın litresinde 1.5 ile 3 miligram resveratrol var. Farelerle aynı etki için normal kiloda bir insanın günde 10 ile 20 şişe arası şarap içmesi lazım. Bu kadar fazla alkol alındığında resveratrolun etkisi ne olur, bilinmiyor.

Benim bildiğim, Nahl suresinin 67'inci ayetinde haber verilen "Kesin mucize"nin "Aklını işleten topluluk" tarafından nihayet keşfedildiği. Bu mucizeyi çözmek için 2006 yılını bekleyen bilim, resvetrol hapını da herhalde kısa zamanda gerçekleştirir.

İnsanlar yüzyıllardan beri şarap kadehlerini tokuştururken boşuna 'Sağlığınıza' demiyorlarmış..

Gerçekten sağlıklarına içiyorlarmış meğer!

Kaynak: Hıncal ULUÇ - 11 Kasım 2006 Sabah Gazetesi

Şarap severlere sevgi ve saygılar,

sevmek ve kaybetmekle ilgili.

Ne yapmayı sevdiğime erken yaşlarda varabildiğim için şanslıydım. Woz ve ben bizim garajda Apple'ı kurduğumuzda, 20 yasındaydık. Çok çalıştık ve on yılda Apple'ı nereden nereye getirdiğimizi siz de biliyorsunuz: Garajdaki o iki kişiden, 4000'in üstünde çalışanı ve yıllık 25 milyar dolar cirosu olan dev bir şirkete dönüştü, Apple. En iyi tasarımı Macintosh'u piyasaya sürdükten bir yıl sonra, isten atıldım. Otuz yasımdaydım. Sorun şimdi bana: 'Kendi kurduğunuz bir şirketten nasıl çıkarılabilirsiniz?'

Bu sorunun yanıtı, Apple şirketinin giderek büyümüş olmasında yatıyor. şirketimiz büyüdükçe, benimle birlikte yönetmesi için ise son derece yetenekli olduğuna inandığım işletmeciler almıştık. İlk bir, birbuçuk yıl işler iyi gidiyordu. Ancak işe kendi aldığım bu işletmecilerle giderek, gelecekle ilgili görüşlerimiz farklılaşmaya başladı. Ve bir gün, büyük bir tartışma yaşadık. Aramızdaki anlaşmazlığı yönetim kurulumuza götürdük. Yönetim kurulu onun yanında yer aldı, onu haklı buldu. Ve, kendi kurduğum şirketimden atıldım.

Otuz yasımdaydım ve yaşamımın merkezini oluşturan isimin dışında bırakılmıştım. Çok berbat bir duyguydu bu. Ne yapmam gerektiğine birkaç ay karar veremedim. Sanki bir önceki kuşağın girişimcilerine kötü örnek olmuşum, onları düş kırıklığına uğratmışım gibi bir duygu kapladı içimi. Elime geçirdiğim orkestra şefi değneğini düşürmüşüm gibi geliyordu bana.

David Packard ve Bob Noyce ile görüştüm, işleri yüzüme gözüme bulaştırdığım için onlardan özür dilemeye çalıştım. Tam bir başarısızlık örneğiydim. Evimi başka bir semte taşımaya bile düşündüm.

Fakat giderek, bir şeyler yavaş yavaş kafama dank etmeye başlıyordu. Kapı dışarı da edilmiş olsam, ben yine de eskisi gibi seviyordum işimi. Apple'dan kapı dışarı edilmiş olmam, bu sevgide en küçük bir azalmaya yol açmamıştı. Beni işim reddetmiş değildi ki... İşimin şimdiki basındaki kişiler reddetmişlerdi beni. İsim olan her zamanki sevgim yine sürüyordu.

Bu gerçekle yüz yüze geldiğim an, karar verdim: 'Yeniden başlayacağım' dedim.

O günlerde pek aslına varamamıştım ama... şimdi çok iyi görebiliyorum:

Apple'dan çıkarılmam meğer, yaşamımda başıma gelebilecek en iyi olaymış. Başarılı olmanın ağırlığının yerini şimdi, ise yeni başlayan birinin taptaze heyecanı ve o heyecanının kişiyi göklere uçuran hafifliği almıştı. Bu duygu bana, yaşamımın yaratıcı dönemlerinden birine girme özgürlüğü vermişti.

Sonra neler yaptığımı da anlatayım: O günleri izleyen beş yıl içinde, Next ve Pixar adlı iki şirket kurdum. Daha sonra, ileride eşim olan mükemmel bir kadına âşık oldum. Pixar dünyanın ilk bilgisayar animasyonlu filmi üretti. Dünyanın en başarılı animasyon stüdyosunun sahibidir şimdi bu şirketim.

Olaylar gelişti, gelişti ve... Apple şirketi, benim Next şirketimi satın aldı. Dolayısıyla ben de, ilk göz ağrım olan Apple'a dönmüş oldum.

Next'de geliştirdiğimiz teknoloji, Apple'ın su andaki değişiminin belkemiğini oluşturuyor. Apple bugün, bu sağlam belkemiğinin varlığı nedeniyle dimdik ayakta.

Apple'dan kovulmasaydım bunların hiçbiri gerçekleşmezdi diye düşünüyorum. Tadı acı olan bir ilaçtır bu; fakat bence hastanın acı da olsa bu ilaca gereksinimi vardı; bu ilacı alması gerekiyordu.

Kimi zaman yaşam bize tüm zorluklarını sunar. İşte o an yapmamız gereken tek şey, inancımızı kaybetmemektir.

Yaşamımda beni ileriye götüren tek şey, yaptığım işe olan aşkımdır. Bundan hiçbir zaman kuşkum olmadı.

Yaşamınızda, neyi sevdiğinize ve kimi sevdiğinize iyi karar verin. Çünkü yaşamınızın eksenini, sevdiğiniz kişiyle, sevdiğiniz işinizdir.

İsiniz, yaşamınızın büyük bir zaman bölümünü alacaktır. O nedenle, yaşamınızın tadını alabilmeniz tek yolu, isinizi sevmenizdir. İsinizi sevebilmeniz tek yolu ise, onun güzel ve yararlı bir iş olduğuna inanmanızdır. Güzel ve yararlı olduğuna inandığınız bir işi yaptıkça, o isinizi giderek daha çok, daha çok seveceksiniz.

henüz bulamadıysanız böyle bir iş, yılmayın, aramaya devam edin. Hangi yasında olursa olsun, yüreğinizin sevdiği ve "İşte, bu" dediği kişiyi sonunda bulabileceğiniz gibi, seveceğiniz isinizi de günün birinde kesinlikle bulacaksınız. Yeter ki aramaktan vazgeçmeyin o işi... Göreceksiniz, sonunda bulacaksınız onu da...

ölümle ilgili...

Kimin söylediğini bilmiyorum ama, 17 yaşımdayken okuduğum şu sözü, yaşamım süresince hiç unutmadım: 'Eğer her günü, o gün yaşamının son günümüş gibi yaşarsan, bir gün kesinlikle doğruyu yapmış olacaksın.' Bu söz beni öylesine etkiledi ki, o günden buyana geçen otuz üç yılda her sabah aynaya bakar ve kendime sorarım:

'Bugün yaşamımın son günü olsaydı, gün boyu yapacaklarımı gerçekten yapmış olmak ister miydim acaba?' Bu soruma 'Hayır' yanıtlarım arttıkça, bir şeyleri değiştirmem gerektiğine inanırım ve yaptıklarımı ciddi bir biçimde denetleyerek, tek tek gözden geçiririm.

Eninde sonunda öleceğimi düşünmek, yaşamda büyük seçimler yapmama yardımcı olan en önemli etkidir. Çünkü yaşadığımız dünyaya ait tüm beklentilerimiz, gurur, kibir, her türlü sıkıntı, başarı, başarısızlık gibi 'bu dünyanın sözüm ona önemli işleri', ölüm söz konusu olduğunda bir anda tüm önemlerini yitiriyorlar, sözcüğün tam anlamıyla kocaman bir "Hiç" oluveriyorlar.

Bir gün öleceğimizi unutmamak, kaybedeceğimiz bir şeylerin olduğunu düşünme tuzağından kurtulabilmemiz bildiğim en gerçekçi yöntemdir. Yaşamınızda, yüreğinizin götürdüğü yere gitmemeniz, yüreğinizin sesini dinlememeniz için hiçbir nedeniniz yoktur. O nedenle, korkmayın kulak vermekten, yüreğinizin sesine... Yaklaşık bir yıl önce bana kanser teşhisi konuldu. Sabah yedi buçukta hastaneye gitmiştim; pankreasımda bir ur saptandı. Pankreasın ne demek olduğunu bilmiyordum bile... Doktorlar bana, pankreas kanserinin tedavisinin olanaksız olduğunu söylediler ve en fazla altı ay ömrümün kaldığını açıkladılar. Tatsız ama, doktorum bu gerçeği açıklamak zorundaydı bana. Ölümle karşılaşmadan, ona hazırlıklı olmam gerekiyordu. Evimi, işlerimi bir düzene sokmam gerekiyordu. Düşünün, önünüzdeki on yıl boyunca çocuklarınıza anlatmayı düşündüğünüz jerseyi, onlara birkaç ayda anlatmak zorundaydınız artık.

Yaşamınıza veda etmeden önce, ailenizin yaşamının sorunsuz sürebilmesi için geride her şeyi onlara düzgün bir biçimde bırakmak zorundaydınız. Altı aylık bir ömrümün kaldığı haberi, benim için o altı aylık sürede tüm bu sorumluluklarımı yerine getirmiş olmam anlamı taşıyordu.

O gün aksama değin, o teşhisle yasadım. Aksam biyopsi yapıldı, boğazımdan mideme ve bağırsaklarıma endoskop sokup, iğneyle pankreasımdaki urdan birkaç hücre aldılar.

Ben uyutulmuştum, hiçbir şeyin ayırdınsa değildim. Uyandığım da eşim, bana verebileceği en güzel haberi verdi: Doktorlar, hücreleri mikroskopta inceledikten sonra, hastalığının pankreas kanseri türleri arasında tedavi edilebilecek nadir türlerden olduğunu anlamışlar ve o an, görmeliymişim onları, çocuklar gibi sevinmişler. Bir gün sonra ameliyat oldum. şimdi ise, iyi bakın, iyi görün beni... Bakın, demir gibiyim...

Doktorumun bana pankreas kanseri olduğumu söylediği iste o an ilk kez yüzüme geldim ölümle. Umarım o anı, önümdeki 20-30 yıl boyunca bir daha yaşamam. Fakat ölümle yüz yüze gelme anını yaşamış bir kişi olarak size sunu kesinlikle söyleyebilirim: Kimse ölmek istemez. Cennete gideceklerinden emin olan kişiler bile istemezler ölmeyi... Ancak ölüm, hepimizin paylaştığı bir 'ortak nokta'dır. Hiçbirimiz kaçamamışızdır ölümden. Zaten olması gereken de budur. Ölüm, yaşamın tek 'en iyi icadı'dır. Yaşamın tek ve gerçek 'değişim aracıdır. Yeniye yer açmak için eskinin ortadan kaldırılması gerekir. su anda yeni olan sizsiniz, ancak çok da uzak olmayan bir gün, 'eski olan' da siz olacaksınız ve siz de silineceksiniz yaşam sahnesinden. Böyle üzücü ve hatta ürkütücü bir konudan söz ettiğim için üzgünüm ama... Bunların tümü gerçektir.

Zamanınız sınırlı. O sınırlı zamanınızı, başkasının yaşamını yasayarak harcamayın. Başka kişilerin düşüncelerinin sonuçlarıyla yaşanan yaşam, dogmaların tuzağına düşmek demektir. Başka kişilerin düşüncelerinin gürültüsü, içinizdeki kendi sesinizi bastırmasın. Daha da önemlisi, yüreğinizin ve sezgilerinizin peşinden gidebileceğiniz denli bir cesarete sahip olun. Sizin gerçekten ne olmak istediğinizi ve nereye gitmek istediğinizi, en iyi onlar biliyorlar çünkü... Yüreğiniz ve sezgileriniz...

Onlara inanın, onlara güvenin...

Steve Jobs